

Пътмечка

ЧУДОВИЩА
В ГОРАТА

ПРЕЗРЕДИ
МОЗЪКА СИ

УВЕРЕНОСТ
В БОЖКИТЕ
ОБЕЩАНИЯ

НИТО ЛАКОМСТВО,
НИТО ПАКОСТ

5/2021
№ 82

Здравей!

Цял ден Марио, Руменчо и Алианка заедно с дядо си Янаки помагаша да се издигат диги край придошлата река до селото им. Вечерта всички се умориха и се прибраха по къщите си. Успокояваха се, че последния ден не валя и водата спря да се покачва. Вярвах, че и със самотните старци от селото на другия бряг няма да се случи нищо лошо през нощта.

На сутринта обаче ги събуди задушлива миризма на изгоряло. Дядо Янаки и баба Стойна веднага изтичаха на двора да разберат какво гори. Не беше при тях, но някъде наблизко се издигаха и се скупчваха облаци дим. И съеляните им се разтичаха. Накрая всички отново се събраха край реката и видяха, че пожарът гори в отсрещното село. А не беше възможно да стигнат дотам заради придошлата река.

Щом се събудиха, и трите деца дотичаха на брега.

- Една от къщите гори
- коментираха хората.
- Засега другите май не са засегнати.

Кметът вече се беше обадил на телефон 112.

– Да не е къщата на баба Запрянка? – тревожеше се Алианка.

– Прилича ми на дома на дядо Киро – отговори дядо им.

Скоро над селото закръжи хеликоптер, който започна да облива със силна водна струя горящата къща. След малко се спуснаха и няколко пожарникари. Следобед пожарът беше овладян. Остана само тежката, задушлива миризма. Пожарникарите успяха да спасят къщата от срутване, но всичко вътре беше изгоряло. И не намериха никого – нито на двора, нито по стайте. Кметът потвърди, че това е домът на дядо Киро Атанасов, но никой не знаеше къде е самият той.

Привечер дойде втори хеликоптер, с който евакуираха баба Запрянка и още двама – трима старци. От другата страна на селото имаше гъста, непроходима гора, през която никаква техника не можеше да мине. Алианка махаше на бабата, за която с братята ѝ се бяха молили го-

рещо Бог да отговори на нейната вяра и надежда, че ще избави за пореден път застрашеното от водата село. Но старичката не ги видя – тя вървеше към хеликоптера и плачеше горчиво:

– Ех, Кире, Кире! Защо не се довери на Бога, че пак ще ни спаси? Видж, реката не ни заля, Кире! Бог не даде да се случи нищо лошо, а ти запали къщата си...

Хората онемяха при нейните думи. Децата питаха – ако е така, къде е сега

дядо Киро? На другия ден пожарникарите потвърдиха, че огънят е запален умишлено, вътре в къщата.

В деня преди децата да се върнат в града, те плакаха много за дядо Киро и все питаха: „Защо?“. А дядо им Янаки се опитваше да обясни и да ги успокои:

– Киро загуби преди няколко години жена си, децата му се запиляха някъде в Америка. Остана съвсем сам и се разсърди на Бога. Сигурно е решил, че водата така или иначе ще ги залее, затова по-добре той сам да приключи с всичко...

– Ама Бог си удържа обещанието и не даде да се случи нищо лошо с реката! И баба Запрянка оцеля! – хлипаше Руменчо.

(Следва продължение)

Люба
НИКИФОРОВА

отговорен редактор

Увереност в Бога

Борислав ГЕОРГИЕВ

*Новият ден бе слънчев и тих,
но скоро настъпи внезапна промяна –
задуха, небето се бързо смрачи.
Това бе развръзка, за мен нежелана.*

*Когато поехме набързо към къщи,
се спънах и скъсах най-новата блузка.
Не само това ми се случи, но също
раздра се в трънака едната обувка.*

Рисунки
Виктория ДУНАЕВА

*И друго последва – добрият приятел,
с когото споделях житейски проблеми,
съвсем изненадващо стана предател.
Така ми създаде тревоги големи.*

*Защо постоянно се случват промени,
които изпълват с болка сърцата?
Така радостта и смехът са сменени
с нечакана скръб и страдание в душата.*

*И все пак аз зная, че моят Творец
неизменен и верен довека остава.
За мен е любящ и грижовен Отец,
на Него с увереност се уповавам.*

БУКВОПАМ

О²⁰

Е¹⁵

В²

И¹⁷

С⁸

А¹³

С¹¹

Р⁴

Н⁶

О⁷

У¹

А ти сигурна ли си,
Мими?

Подреди буквите в правилната последователност и научи темата на този брой.

Рисунка
Татяна КОСТЕЦКА

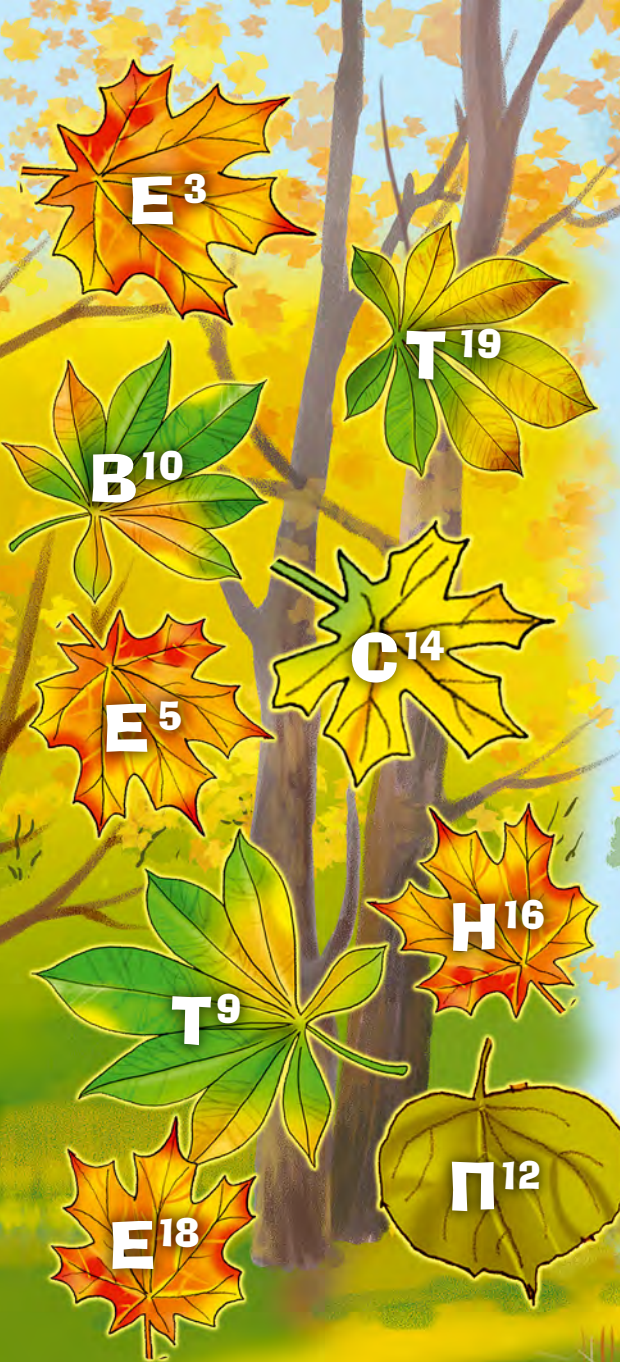
Глъчка 5/2021

○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○
○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

ТЕЖКИЯТ ТОВАР

За мравките денят започна както обикновено. По заповед на най-голямата те станаха при изгрев-слънце, за да успеят с всичко. Имаше много работа. Какво ли няма да намериш в гората! Земята е осяяна с кафяви иглички, от които може да се построи най-уютната къща на света. Полезни са също сламките и малките клончета. На нас ни се струват съвсем дребни, но за мравките са истински трупи. Понякога ги носят сами, друг път – по няколко мравки заедно.

Ето че на пътеката се появи мъничък работник. Той влачеше тънка клонка, която за него беше като ствол на дърво. Тежеше му. С всяка стъпка му беше все по-трудно да носи „гредата“. В крайна сметка силите на мравката съвсем я изоставиха и тя падна под своята тежест. „Гредата“ се стовари върху нея и я притисна към земята. Но в такъв момент мравката можеше да бъде сигурна, че ще ѝ помогнат. И ето, като остави настрана своята тежест, друга мравка ѝ се притече на помощ. С големи усилия тя успя да вдигне клонката. Сега двете можеха да носят товара заедно. Мравките са сигурни, че няма да останат сами в беда.

Смелост и Възнагражде

Да отворим Библията

Валгемар ЦОРН

- **Н**ашият Бог, на Когото служим, е силен да ни спаси от пещта, нажежена с огън, и от твоята ръка, царю, ще ни избави ... – така отговорили младите хора. Те се казвали Седрах, Мисах и Авденаго.

А ето какво се случило. Цар Навуходоносор, който управлявал Вавилонската империя, решил да се прослави и издигнал огромен златен идол. Царските съветници и мъдреци, всички най-важни хора в страната били поканени на посвещаването на този идол. На празника имало и музиканти. Дошъл най-важният момент: със силен глас бил прочетен указът на царя, че всички присъстващи трябва да се поклонят на идола, когато чуят оркестъра да засвири. Музиката зазвучала и хората паднали по лице пред златния идол.

Царят не забелязал веднага, че неговите придворни юдеи, млади хора, които той учел на вавилонската мъдрост и бил допуснал на служба в двореца, не се поклонили на идола. Те не коленичили пред него, нито навели глава.

Другите придворни на Навуходоносор обаче забелязали това и не се забавили да доложат на царя. Ах, как се разсърдил той!

– Вие не чухте ли моята заповед? Що за дързост е това?! – възмутил се царят. – Ако не се поклоните на идола ми, ще ви хвърля в пещта. И тогава кой Бог ще ви спаси от моя гняв? Избирайте!

– Не е нужно да ти отговаряме на това – спокойно казали Седрах, Мисах и Авденаго. – Нашият Бог, на Когото служим, е силен да ни спаси от пещта, нажежена с огън, и от твоята ръка, царю, ще ни избави. А дори това да не стане, нека ти бъде известно, царю, че ние няма да служим на твоите богове и на златния идол, който си издигнал, няма да се поклоним.

Навуходоносор бил страшно ядосан на младите мъже.

– Запалете веднага пещта! – заповядал той. – Седем пъти по-силно от обикновено я загрейте!

Речено – сторено. Слугите разпалили пещта толкова силно, че било невъзможно човек да се приближи до нея. Царят наредил да вържат Седрах, Мисах и Авденаго за ръцете и краката и да ги хвърлят в пещта. Тя била толкова жарка и жегата в нея била толкова силна, че войниците, които хвърлили тримата юдеи в пещта, умрели.

Рисунки
Ларуса ГОРОШКО

ще

КАК МИСЛИШ?

1. Защо Седрах, Мисах и Авденаго не се поклонили на златния идол?
2. Къде се случили събитията, описани в Книгата на пророк Даниил?
3. Как ти самият ще проявиш вяност към Бога? Дай пример.

А какво станало с младите хора? Навуходоносор гледал отдалече към отвора на пещта и не вярвал на очите си.

- Колко души хвърлихме там? - попитал той.

- Трима - отговорили слугите му.

- Защо виждам четирима да ходят сред огъня невредими? - възкликнал потресеният Навуходоносор. - Извадете ги веднага оттам!

Когато младите мъже излезли от пещта, те били трима. Дори космите на главите им не били опърлени, а дрехите им не миришели на изгоряло. Младешите били здрави и невредими.

- Виждам, че вашият Бог е изпратил ангел да ви спаси - казал царят, изумен от гледката пред себе си. - Отсега нататък всеки, който се осмели да каже нещо лошо за Бога на Седрах, Мисах и Авденаго, ще бъде наказан.

Младите юдеи, които останали верни на своя Бог, били издигнати от цар Навуходоносор. Той им поверил управлението на страната, а до всички области на царството изпратил указ, в който заповядал да се почита Богът, извършил такова велико чудо.

Можеш да прочетеш тази история
в третата глава от Книгата
на пророк Даниил.

Помисли над това!

*(Аврам остана)
напълно уверен, че Бог е
силен и да изпълни това,
което е обещал.*

Римляни 4:21

единороден Син, така че всеки, който вярва в Него, да не погине, а да има вечен живот“ (Йоан 3:16).

Вярвайте в Иисус Христос и бъдете сигурни, че Той няма да ви подведе!

Дмитрий АРСЕНТУЕВ

По страниците на Библията Бог ни разказва за хора, които са се надявали на Него и са били уверени в Него. Били са сигурни, че Той няма да ги остави в беда.

В библейската история за тримата приятели – Седрах, Мисах и Авденаго – се описва как тези момчета отказали да се поклонят на идола. Юношите знаели, че заради това ги очаква смъртно наказание, но не се страхували. Защо? Защото били убедени, че Бог е способен да ги спаси. Приятелите не знаели как точно ще стане това, но се надявали на Бога и вярвали в Него. А нашият Господ, най-надеждният и силният във Все-

лената, ги чул и ги спасил. Младите мъже били хвърлени в пещта, но огънят дори не ги докоснал!

В Библията обаче се говори и за друг огън, който гори в ада. И само Господ може да ни спаси от него. Бог, който спасява Седрах, Мисах и Авденаго, не иска хората да страдат в огъня, а копнее всички да бъдат спасени и да живеят вечно с Него в рая. За да бъдете сигурни, че сте спасени от вечния огън и че ще наследите живот с Бога, трябва да направите едно – да повярвате в Иисус Христос с цялото си сърце! „Защото Бог толкова обикна света, че даде Своя

Уверен ли си?

ВРЕМЕННА РАЗДЯЛА

Любомира СТОЙЧЕВА

Бях на 9 години, когато започнах да се страхувам, че смъртта ще ме раздели завинаги с моите близки. Първо се уплаших за своята баба, която беше много възрастна. Всеки ден мислех как един ден тя ще си отиде от този свят и никога повече няма да я видя. Не след дълго вече се страхувах от вечната раздяла и с другите ми близки, въпреки че бяха млади и здрави и на пръв поглед нямаше причина да мисля за това. Понякога, преди да заспя, дълго размишлявах дали раят съществува и дали всички хора, които умират, отиват там, за да живеят с Господ. Вероятният отговор, че не всички хора ще бъдат там, провокираше у мене други въпроси: ами ако не видя своите близки на небето?

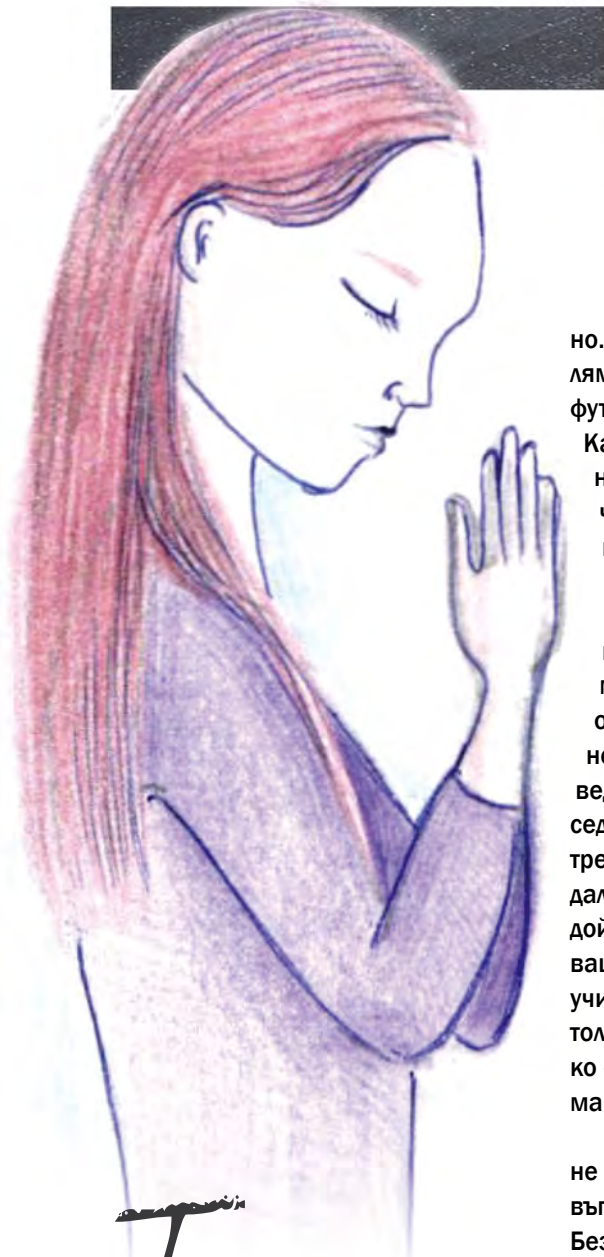
Няколко години чувството, че завинаги ще се разделя с милите ми хора, постепенно се засилваше. Живеех в постоянен страх. Един ден разбрах, че нещо лошо се е случило с татко. Беше получил инсулт. Толкова много се страхувах за живота му, че не знаех какво да правя. Нямаше как да му помогна. Единственото, което можех да направя, беше да моля Господ да се смили над живота му. Спомням си колко много се молих и плаках. Няколко дни по-късно лекарите казаха, че той ще се оправи. Бях толкова радостна!

Само година по-късно татко получи още един инсулт. Този път много по-тежък. Отново започнах да се моля на Господ. Месеци наред имаше опасност за живота му. След известно време претърпя и мо-

зъчна операция. Последваха множество престои в най-различни болници. Така изминаха 9 години на неспирно боледуване, а аз нито веднъж не се почувствах готова за раздялата с него, макар да знаех, че един ден и това ще се случи.

През този дълъг и труден период вярата ми в Бога се засили. Започнах да чета Библията и не след дълго разбрах, че е важно да се моля за спасението на вечната душа на моя баща. Исках да живея заедно не само на земята, а и на небето. Осъзнавах, че единственият начин това да се случи, е татко да познае Господ като свой Спасител, да признае, че е грешен, и да Го помоли за прошка. Заех се да му чета Евангелията, в които е описан животът на Исус. Исках да му покажа, че Той го обича и иска да спаси и неговата душа. След известно време баща ми отвори сърцето си за Христос и пожела Той да бъде негов личен Приятел. Призна, че е грешен, и Го помоли за спасение.

Две седмици по-късно се случи раздялата, за която се опитвах да се подготвя години наред. Вече знаех, че тя е само временна, затова у мене нямаше страх, че всичко е безвъзвратно загубено. Бог ме беше освободил от мъчителния страх. Сега имам пълна увереност, че един ден ще се срещнем на небето при нашия Господ, защото „който вярва в Сина, има вечен живот; който не вярва в Сина, няма да види живот и гневът Божии остава върху него“ (Йоан 3:36).

СТОЛНО

Но един ден се случи нещо ужасно. Момчетата се върнаха след голямото междучасие, бяха играли футбол. В стремежа си да вкара гол Калоян се беше спънал и беше паднал много лошо на главата си. На челото му имаше огромна червена цицина, от носа му бликаше ярка кръв, а самият той крещеше всички да се пазят, защото му се повръща. Часът не започна нормално. Учителката се притесни, остави децата и хукна към кабинета на лекарката, за да я извика веднага, а през това време Калоян, седнал на стол пред дъската, целият трепереше и питаше приятелите си дали ще умре. Разбира се, майка му дойде възможно най-бързо и следващата седмица той отсъстваше от училище. Оказа се, че нещата не са толкова фатални – беше получил леко сътресение и след почивката у дома всичко продължи нормално.

Но не и за Тина. Досега тя никога не се беше замисляла истински над въпросите за болестите и смъртта. Без да иска, непрекъснато си представяше бледото изплашено лице на Калоян и чуваше въпроса му: „Умирам ли?“. Ами ако беше умрял наистина? В началото Тина се опита да махне тези мисли, да ги изключи и забрави. Но те някак страшно нахално се завръщаха сами в главата ѝ и изблъскваха всичко друго оттам, дори най-приятните неща. Опита с любимите си книги и филми, но нищо не помогна. Тогава Тина усети страха. Толкова силен и мощен, сякаш някакъв великан я приклещваше и

дори ѝ ставаше трудно да диша. Изведнъж, без да разбере как, започна да гледа на света с други очи. Все се питаше: „Ами ако...?“. Ами ако и тя падне като Калоян? Ами ако ѝ стане толкова лошо, че не може да стои права? Ами ако... Вече нищо не ѝ се струваше сигурно и приятно както преди. Искаше ѝ се да е сама и да победи мислите си, но не можеше. Стана ѝ трудно да ходи на училище. Стаята, дъската, столовете – всичко ѝ напомняше за страшните неща.

Тина започна да твърди, че е болна. Сутрин заставаше пред училищната порта и се разплакваше. Моляше майка си да се приберат вкъщи. В началото все пак се оставяше да бъде убедена и с мъка и свит на топка стомах влизаше в класната стая. Но от един момент нататък вече не можеше да преодолее себе си. Страхът ѝ беше толкова силен, че не ѝ даваше да прекрачи прага на училището.

Родителите на Тина бяха в шок. Опитаха първо с шегги, после със строгост, но нищо не помогна. Детето се чувстваше все по-зле. Какво ли не направиха – дори си взеха отпусък и я заведоха на почивка през учебно време, оставиха я за малко при баба ѝ, с която Тина беше близка и споделяше всичко. Но страхът не разхлабваше хватката си.

– Тина, какво повече да направим? Обичана си вкъщи и в училище, отличничка си, какво повече искаш? – кършеше ръце майка ѝ, която също постепенно започна да се отчайва.

Тина беше отлична ученичка, справяше се добре по всички предмети, въпреки че математиката ѝ беше най-любима. Харесваше училището си и имаше много приятели в класа. Ако се замислеше искрено, нямаше нито едно дете, с което да не се разбира. А за най-добри приятелки можеше да изброи цели пет момичета, дори шест, ако броеше Симона от другия клас, с която играеха на двора.

СТРАХО

Зора РУСИНОВА

На следващата ден – поредния, в който Тина едва влезе в училище след много плач, страх и нерви, тя най-сетне разбра как да отговори на въпроса на майка си.

– Мамо, искам някой да ми гарантира, да ми обещае, че всичко ще е добре за мене. Иначе не мога да се успокоя!

Майка ѝ плесна с ръце от учудване. Нима дори тя и мъжът ѝ, които обичаха Тина повече от всичко на света, можеха да ѝ предложат такава неща? Как да ѝ кажат, че със сигурност няма да чувства болка и притеснение, че никога няма да ѝ се случи нищо лошо? Животът крие толкова изненади и за съжаление много от тях са неприятни.

Пълна безизходица. На път към работата си майката на Тина се разплака на улицата. За да се успокои, влезе в близката църква. Отначало ѝ се стори, че вътре е празно, но после забеляза, че на първия ред седи възрастен мъж. За нейно учудване той веднага стана и се приближи към нея.

– Здравейте, аз съм Божи служител. Виждам, че може би имате нужда от помощ?

Досега майката на Тина не беше говорила за проблемите си с непознати, но човекът изглеждаше толкова благ и добронамерен. Въпросът му звучеше много искрено, затова реши да му разкаже за дъщеря си.

– Отговорете на вашето момиченце, че има Някой, Който наистина може да изпълни желанието ѝ – усмихна се служителят, – но Той не е човек.

Семейството на Тина не беше вярващо. Живееха сговорно и никога не си бяха задавали сериозно въпроса: „Ами ако...?“. Първа чрез случката с Калоян го зададе Тина. И той много я уплаши – донякъде основателно, защото на всеки човек могат да се случат много неприятни неща. Но семейството ѝ не познаваше Бога и не знаеше нищо за Неговите обещания.

Още на следващия ден майката заведе дъщеря си на разговор с Божия служител от малката църква. Той разказа на Тина неща, за които тя никога не беше чувала – че Бог обещава вечен живот на всички, повярвали в Неговия Син Исус Христос,

че там няма да има повече сълзи, болка и смърт. Но още тук, на земята, вярващите няма от какво да се страхуват, защото в молитва могат да се обърнат към Бога и Той е силен да ги избави или да им даде мъдрост във всяка ситуация. Тина много се учуди – само ако знаеше това по-рано!

Сега мислите ѝ бяха съвсем други. Страхът не изчезна веднага, но тя разбра, че сам Бог иска да я подкрепи. Когато сърцето ѝ се разтуптаваше или стомахът ѝ свиваше пред училищната порта, вече не плачеше, а се молеше. И така, ден след ден, всичко стана нормално.

Дали беше точно както преди? Съвсем не. Сега Тина знаеше, че каквото и да ѝ се случи, то няма да я откъсне от прекрасния път, по който върви – път на вътрешен мир и радост в Бога. И спря да се страхува.

Рисунки
Катерина ХИТЧЕВА

Търтечка 5/2021

История от
БРАЗИЛИЯ

Нощен

Уморена и болна, Хедуиг легна на леглото. Главата ѝ се въртеше, цялото тяло я болеше. Тя беше не само болна, но и много самотна. А това е по-лошо от болестта! Най-близката мисия се намираще на стотици километри. Тежките мисли не напускаха Хедуиг. В продължение на много години тя работеше като мисионерка в джунглата на Бразилия.

„Кой ще ми помогне, ако се влоша?“ – с безпокойство си мислеше жената.

Почувства, че температурата ѝ отново се вдига, а заедно с нея дойде и страхът. Тя си спомни стиха от Библията: „Отзад и отпред Ти ме обгръщаш и слагаш ръка върху мене“. Колко хубаво, че си спомни този Псалм точно сега! Иисус е близо. Той ще се грижи за нея дори в джунглата. От какво да се страхува?

Започна да се стъмва. Прилепите напуснаха скривалищата си, като прорязваха вечерния въздух почти безшумно. „Само да не долетят отново при мене... Не мога да търпя тези същества! Още повече в моята стая!“ – Хедуиг се огледа с тревога.

Между стените и покрива на къщата имаше малък отвор, който пропускаше приятен ветрец в горещите дни. Лошото беше, че всеки неканен гост, например прилеп, можеше да влезе през него.

страх

Хедуиг наблюдаваше през прозореца върховете на дърветата, които се поклащаха леко от вечерния ветрец. Зад къщата имаше тъмна и гъста, непроходима гора.

Дойде времето, когато пумата излиза на вечерен лов, а огромната анаконда изпълзва от горския гъсталак. Змията се притаява и търпеливо чака плячката си, а след това нанася удар, бърз и точен. Анакондата се увива около жертвата си със своето мощно и гъвкаво тяло, чупи костите на плячката си и я удушва, после я поглъща цялата.

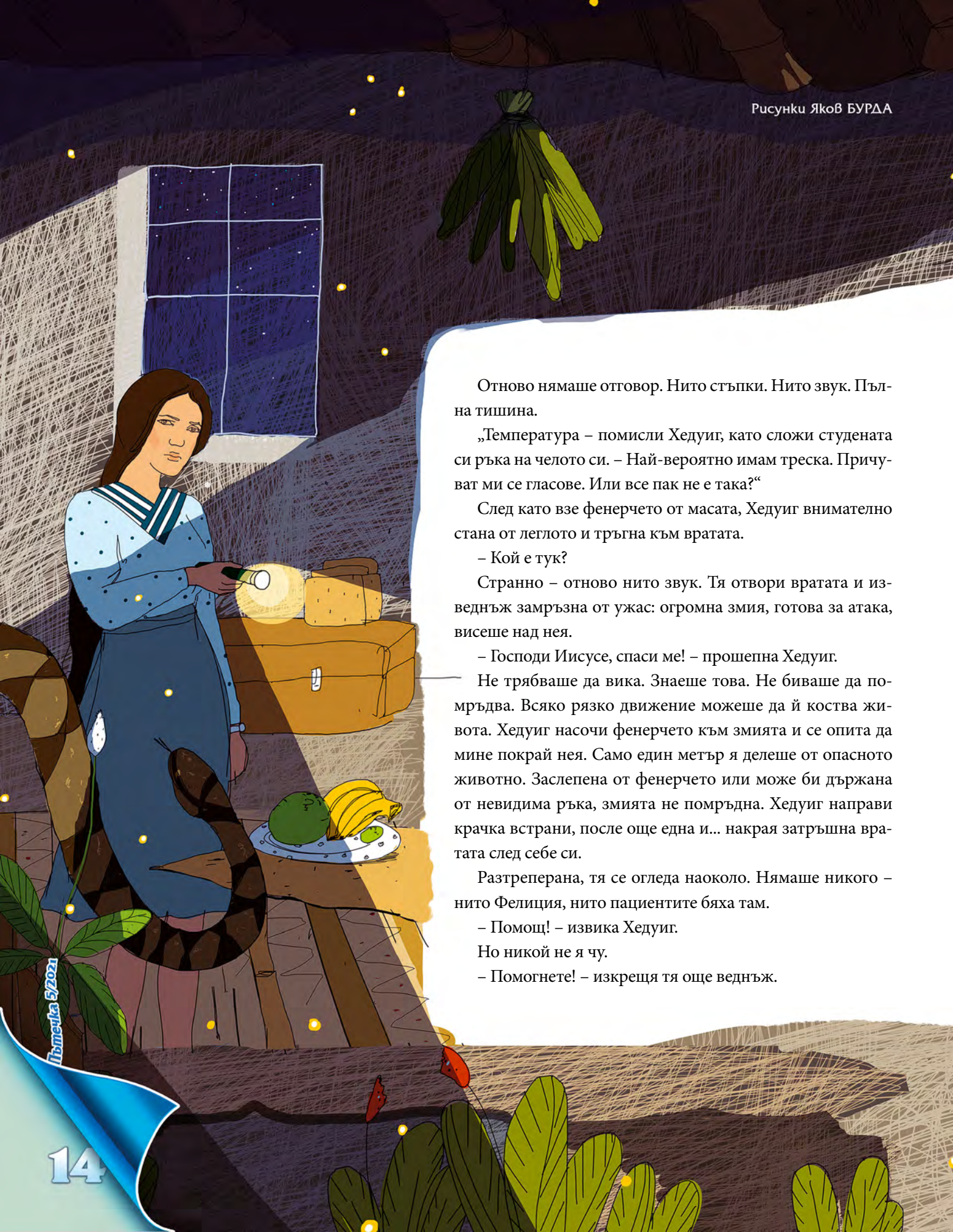
Уморена, Хедуиг най-накрая заспа. Но изведнъж скочи от леглото. Огледа се уплашено: струваше ѝ се, че някой я вика по име. „О, не! Наистина ли са дошли пациенти?“ – помисли си тя и попита на глас:

– Фелиция, ти ли си? Какво става?

Отговор не последва. Зад прозореца вече беше съвсем тъмно. В далечината се чува тихи гласове. Съседите ли бяха? Нощна птица извика в мрака, а хиляди жаби започваха своя нощен концерт.

Хедуиг усети слабост в краката си, строполи се на леглото и отново заспа. Но много скоро се събуди уплашена. Някой пак произнесе името ѝ. „Хедуиг!“ – чу тя ясно нечий глас. Какво иска от нея Фелиция?

– Добре де, идвам! – Хедуиг седна бавно в леглото. – Фелиция, ти ли си?

Отново нямаше отговор. Нито стъпки. Нито звук. Пълна тишина.

„Температура – помисли Хедуиг, като сложи студената си ръка на челото си. – Най-вероятно имам треска. Причинат ми се гласове. Или все пак не е така?“

След като взе фенерчето от масата, Хедуиг внимателно стана от леглото и тръгна към вратата.

– Кой е тук?

Странно – отново нито звук. Тя отвори вратата и изведнъж замръзна от ужас: огромна змия, готова за атака, висеше над нея.

– Господи Иисусе, спаси ме! – прошепна Хедуиг.

Не трябваше да вика. Знаеше това. Не биваше да помръдва. Всяко рязко движение можеше да ѝ коства живота. Хедуиг насочи фенерчето към змията и се опита да мине покрай нея. Само един метър я делеше от опасното животно. Заслепена от фенерчето или може би държана от невидима ръка, змията не помръдна. Хедуиг направи крачка встрани, после още една и... накрая затръшна вратата след себе си.

Разтреперана, тя се огледа наоколо. Нямаше никого – нито Фелиция, нито пациентите бяха там.

– Помощ! – извика Хедуиг.

Но никой не я чу.

– Помогнете! – изкрещя тя още веднъж.

Никакъв отговор. „Кой ме събуди? Кой ме повика по име? И защо? – объркано се питаше Хедуиг. – Нима това беше Иисус?“

Може би Той искаше да я предупреди? Колко лесна жертва би могла да бъде тя, болна и заспала, за гладното животно! При тези мисли я побиха тръпки по цялото тяло.

– Благодаря ти, Господи! Благодаря, че ме предупреди! – тихо се молеше Хедуиг.

Сърцето ѝ беше изпълнено с мир и спокойствие. Чувстваше се защитена от Иисус. Той се бе погрижил за нея.

В този момент Хедуиг чу гласовете на приближаващи се хора. Сред тях беше и нейният приятел Аристео.

– По-бързо, насам! – извика ги Хедуиг. – В моята къща има змия! Огромна!

Въоръжен с голям нож, Аристео внимателно влезе в къщата. Змията все още висеше на прозореца – огромна, дебела и дълга. Тя усети опасността и се втурна към мъжа със светкавична скорост. Аристео обаче очакваше това. С един замах той я намушка с ножа си. Чудовището падна на пода, потрепери и след това замря.

Какво щеше да стане, ако Иисус не беше повикал Хедуиг? Тя погледна към небето – очите ѝ блесяха от сълзи:

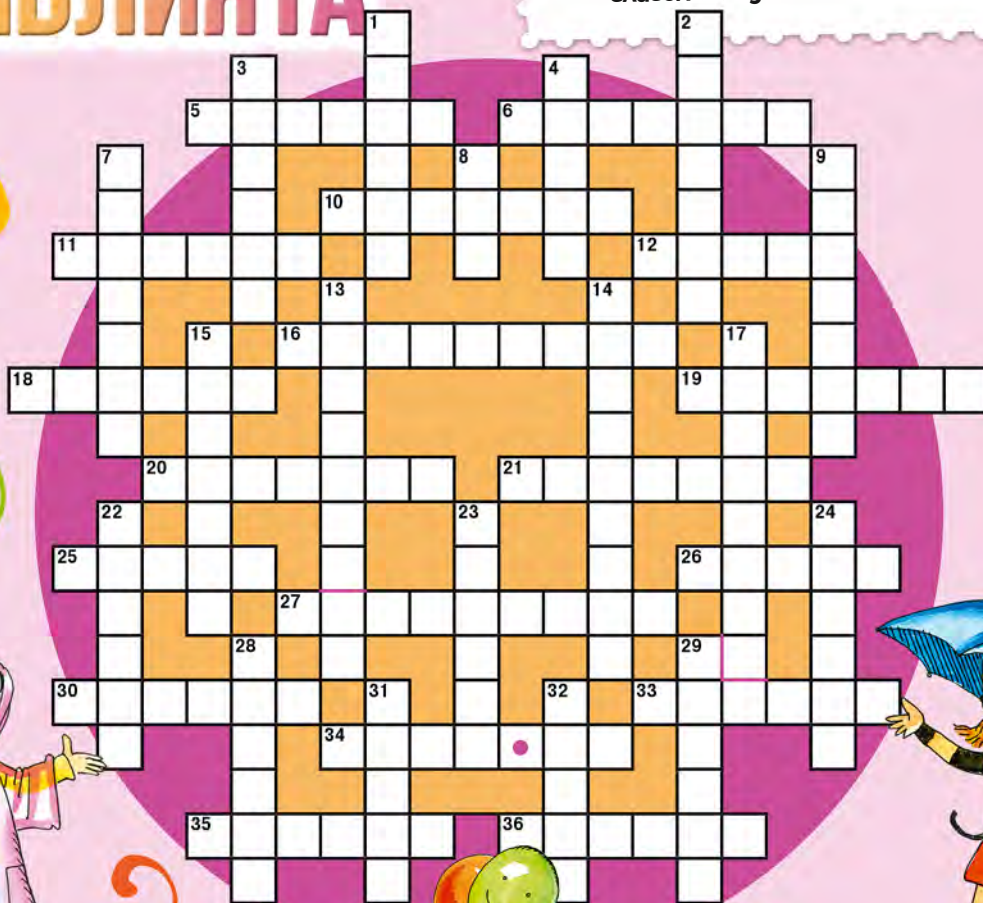
– Обгръщаш ме от всички страни! Когато съм в опасност, когато съм болна или самотна, или тъжна, Ти винаги си до мене. Съвсем близо!

ЧЕТЕМ БИБЛИЯТА

Съставила
Валентина
РЯХОВСКА

В тази кръстословица са използвани глаголи в повелително наклонение, например „иди, помни, ходете, служете“ и т.н. Прочети посочените стихове, намери в тях нужния глагол и го запиши в квадратчетата.

ВОДОРАВНО

- 5. Йоан 9:24
- 6. Марк 9:24
- 10. Йер. 29:5
- 11. IV Цар. 6:17
- 12. Изх. 17:6,
Ревизиран превод, РП
- 16. I Тим. 4:13
- 18. Йер. 37:3
- 19. Деян. 14:10

- 20. Мат. 25:9
- 21. Мат. 17:15
- 25. Йов 6:22
- 26. Мат. 6:9
- 27. Ис. Нав. 10:19, РП
- 30. Пс. 80:11
- 33. Мат. 9:38
- 34. Пс. 35:1, РП
- 35. Бит. 44:4
- 36. Пс. 18:14

ОТВЕСНО

- 1. III Цар. 2:5
- 2. Пс. 127:1, РП
- 3. Дан. 4:23, РП, ед. ч.
- 4. Ест. 4:16, ед. ч.
- 7. Ам. 5:6
- 8. Мат. 5:24
- 9. Вт. 32:50
- 13. Мат. 9:13

- 14. Божите заповеди!
- 15. Божите пътища!
- 17. Сатана, не хората!
- 22. Изх. 20:9
- 23. Йов 22:21
- 24. Фил. 4:1
- 28. Лука 17:3
- 29. Йоан 14:8
- 31. Екл. 12:1
- 32. Пс. 5:11

ГЛАВОБЛЪСКАНИЦА

Рисунок Елена МИКУЛА

Борислав ГЕОРГИЕВ

Напишете отговорите в хоризонталните редове и в оцветения вертикален ред ще прочетете една от характеристиките на Бога, за която ап. Павел пише два пъти в Първото послание към коринтяните.

1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				

1. Овчарчето, което е помазано за цар на Израил и се помни с неговата победа над филистимския юнак Голиат (I Цар. 17 гл.).
2. Последната буква от гръцката азбука, която заедно с първата описва вечността на Бога (Откр. 1:8).
3. Сестра на Мария и Лазар от Витания, в чийто дом Христос е гостувал (Лука 10:38-42).
4. Общото название на зелената растителност по земята, което е символ на нетрайност и преходност (Пс. 36:2).
5. Название на небесния хляб, който Бог е давал на Своя народ Израил, докато той прекосява пустинята на път към Ханаан (Изх. 16:31-35).
6. Горски животни, които Давид споменава в една своя песен и казва, че Бог му дава крака като техните (II Цар. 22:34).
7. Професия, която са имали повечето от Христовите апостоли, преди Той да ги призове да Го последват (Мат. 4:18).
8. Предмети, изобразяващи хора или животни, на които са се кланяли езическите народи, вместо да почитат Бога, Който единствен заслужава това (Вт. 4:16-25).
9. Дума, която означава мярка за тежина, но има и смисъл на страдание, мъка (Изх. 2:11, Ревизиран превод).

Кратки факти за Мексико

Население
133 140 936

Основен език
Испански

Основна религия
Християнство

Брой езици

286

Езици, на които не е преведена Библията: 91

на които Библията е преведена частично: 53

на които е преведен Новият Завет: 121

на които е преведена цялата Библия: 21

Сан-висенте- коатлански саномекски език, Мексико

Знаеш ли, че?

Мексико се намира в тихоокеанския „огнен“ пояс. Това е район с много вулкани и чести земетресения. Интересен факт е, че тук можеш да откриеш третата по големина пирамида – Пирамида дел Сол или Пирамидата на Слънцето!

Мексиканската храна е известна и обичана по целия свят. В почти всяко мексиканско ястие могат да се намерят три продукта: царевица, люти чушки и боб. Царевицата се използва по различни начини, но едно от най-обичаните и разпространени ястия са царевичните питки, с които се приготвя тортилата. Месото, сиренето и зеленчуците се разбъркват заедно и в зависимост от по-нататъшната обработка се получава тако или кесадила. Мексиканците използват около 100 различни вида чушки – някои са големи и сладки, други са малки и много люти.

В Мексико основното време за хранене е между два и четири часа. Обикновено се сервират няколко ястия: супа, след това ориз или паста (макаронени изделия), месо или кокошка (не всички хора могат да си позволят да ядат месо). Това неизменно се сервира с питки тортила или пържен боб. Десертът обикновено се поднася накрая. Мексиканците по принцип ядат много малко на закуска – само кафе и плодове. Малко по-късно имат лека закуска от топла тортила или хлебче.

Затова не е изненадващо, че второто им хранене е толкова изобилно!

Тъй като обядват късно, и вечерята им е между осем и десет часа вечерта. Обикновено тогава се сервират сладки кифлички, кафе или мляко. И всичко това е много вкусно!

В Мексико е свършена много работа по превода на Библията, но все още има около 100 езика и диалекти, на които тя не е преведена. А когато това се случи, хората най-накрая ще могат да прочетат на своя роден език колко много ги обича Бог. Сан-висенте-коатланският сапотекски език е един от тях, но много скоро около 3500 души, за които той е роден, ще могат да четат на него Библията и да осъзнаят непосредствено Божията любов!

Ти можеш да се молиш...

Новият Завет на сан-висенте-коатлански сапотекски език се подготвя за печат. Моли се той да бъде разпространен в мексиканските села, така че хората най-накрая сами да могат да четат Божието слово. Филмът по Евангелието от Лука за живота на Исус също е преведен на този език. Моли се още мнозина там да повярват в Исус Христос и да бъдат спасени.

Кой е той?

Борислав ГЕОРГИЦЕВ

*Бил е пророк вдъхновен,
на Бога докрай посветен,
облечен с кожух неизменно
и имащ сърце дръзновено.
Известно е как на Кармил
пророци лъжливи сразил
и живия Бог призовал.
Тогава Той огън му дал.
А краят му земен е бляскав,
защото с небесна каляска
е взет на небето самия
пророк, назоваван*

Пътечка 5/2021

Гъби и други горски чудовища

Олеся ГАНДЗИ

Никога преди не бяхме ходили в гората през нощта. На лунната светлина дърветата хвърляха зловещи лилави сенки. Това ми напомни за сцени от книгата „Горския призрак“. Обичам истории с ужаси, въпреки че според баща ми и майка ми християните не трябва да четат такива книги. Но аз не приемам тези истории насериозно. Знам, че всички те са измислени.

Това беше третата среща на нашия Клуб на безстрашните (ние с Ели го основахме). Нарекохме се

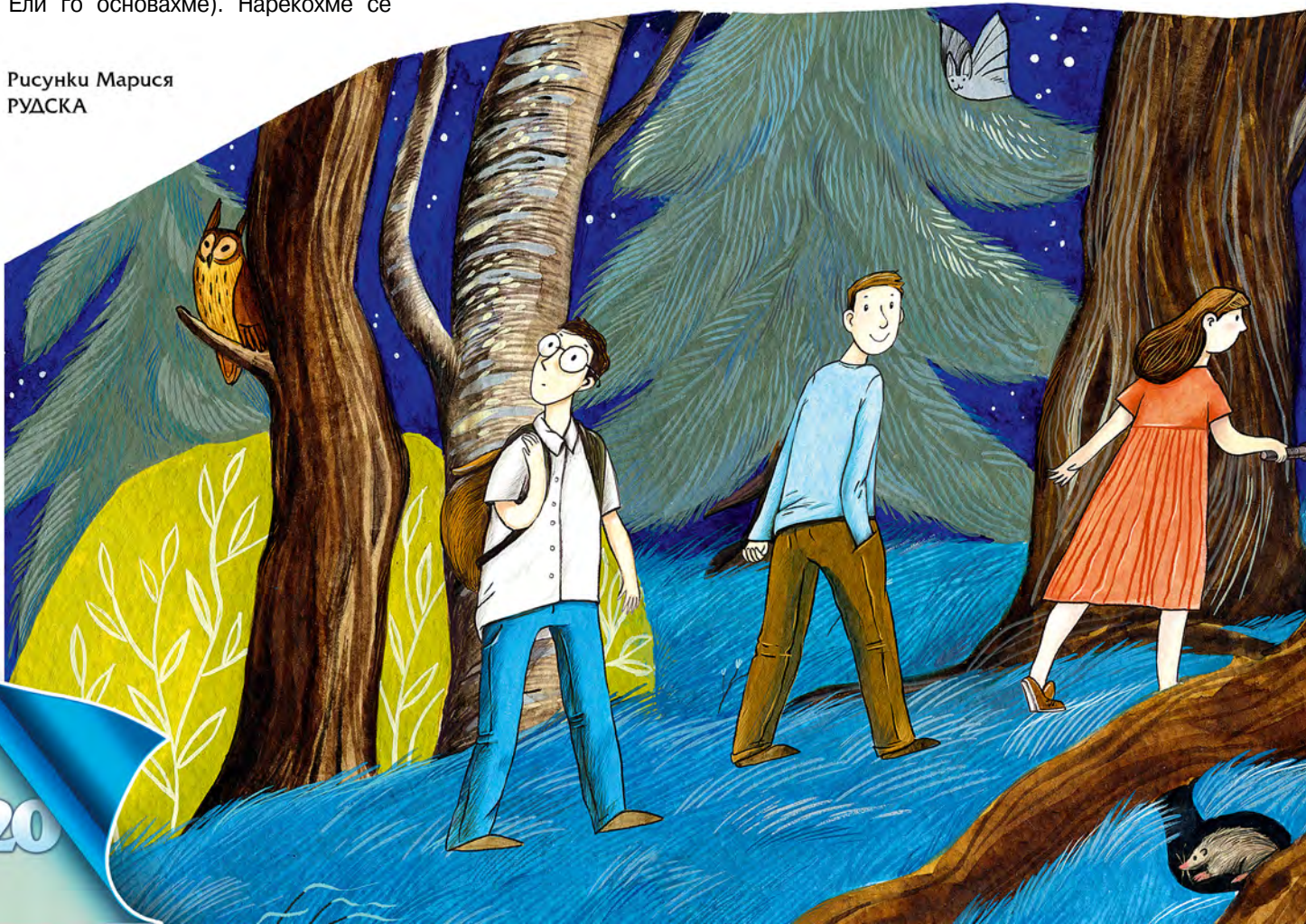
така, защото искаме да научим други момчета и момичета да преодоляват страховете си. Подлагаме ги на изпитания и това им помага да спрат да се страхуват. В онази мрачна вечер бяхме взели Ники с нас. Той беше скучен „ботаник“, учеше наизуст всички библейски стихове, които ни даваха в неделното училище, беше ужасно умен и най-вероятно – страхливец. Изобщо не подозираше за предстоящото изпитание.

Изведнъж зад гърба си чух звук от счупен сух клон. Това ми напомни за една книга. В нея главният герой чу как някой го следва, но не забеляза никого, докато изведнъж не видя много крака: само колене и стъпала...

– Ох!

Подскочих уплашено, въпреки че се стараех да не го показвам. Ели се усмихна ехидно. Ник вървеше зад нея: на носа му имаше големи очи-

Рисунки Марися
РУДСКА

ла, а на гърба му – огромна раница. Изглеждаше нелепо.

Дълго мислехме как да прима- мим Ник в гората. И ето какво из- мислихме: поканихме го на гости, хапнахме пица, поиграхме си. И щом се стъмни, му предложихме да го изпратим до вкъщи. Но по пътя за- вихме към гората. Аз вървах отпред.

Излязохме от утъпканата пътека и тръгнахме по една по-тъсна, едва забележима в тъмнината. Беше почти изцяло обрасла с храсти. По клоните висяха паяжини, а под кра- ката ни шумоляха падналите листа от дърветата. Носът ме сърбеше от бластистата миризма на гниеща зе- ленина.

Ели тръгна напред, като държе- ше фенерче в ръка. Слабата свет- лина осветяваше клоните, корените и падналите дървета. Огледах се.

Бяхме съвсем сами в гората. Но сен- ките създаваха впечатлението, че сме заобиколени от хиляди чудовища.

Изведнъж небето се покри с об- лаци, луната изчезна и стана тъмно като в рог. Ели каза загадъчно:

– Днес, Ники, ще те изпитаме и ще разберем дали си достоен да станеш член на Клуба на безстраш- ните.

– Какъв е този клуб? – изненада се Ник.

Сниших гласа си, за да звучи тайнствено и плашещо:

– Ще разбереш, ако не се упла- шиш!

– Звучи страхотно – беше всич- ко, което каза Ник.

Ели сложи фенерчето под бра- дичката си и също сниши глас. Сега и тя изглеждаше страховита и злове- ща.

– Внимавай, гледай къде стъп- ваш! Никога не знаеш какво има на земята.

– За какво говориш? – попита Ник и погледна надолу към краката си.

– Под земята – каза Ели със страшен глас и отворени широко очи – живеят малки същества. Все- ки, който им застане на пътя...

– Дотидеомицети! – възкликна Ник.

– Доти... какво? – попита Ели и пусна фенерчето.

– Говориш за тях, нали? Микрос- копични гъби, които имат примки и с тях смачкват жертвата си. Ако не- матоден червей пропълзи до гъбата и попадне в нейната примка, тя го „атакува“, смачква, прораства вътре в жертвата и бавно я смила.

– И те сега са... тук? – усетих как ме побиват тръпки.

– Сигурен съм! Те са навсякъде, където има мръсотия и дървета.

Почвата под краката ми сякаш оживя. Представих си как тези „до- тидео“ създания пропълзят по те- ниската ми и се увиват около врата ми, защото ме мислят за нематод...

Погледнах Ели и й направих знак, че е време за следващата стъпка.

Това със сигурност щеше да из- плаши малкия умник.

Като завъртя фенерчето, Ели насочи светлината пряко в лицето на Ник.

– Време е – загадъчно каза тя, изключи фенерчето и ни остави в пълен мрак.

Тъмнината сякаш погълна очите ми. Чувах Ник да върви пред мене и бавно си проправях път след него. Скоро той щеше да изкрещи от страх и да ни помоли да включим светлината... Изведнъж го чухме да шепне. Може би вече ни молеше да се връщаме обратно?

– Омфалот! О, защо не си взех тетрадката!

Оказа се, че е видял друга гъба в храстите – огромна, леко светеща!

Ели ме бутна по рамото и мълчаливо ми посочи клона над нас. Разбрах я без думи. Докато Ник беше зает да изследва храстите, аз открих друга такава светеща гъба и отидох до дървото. Внимателно стиснах гъбата с устни. Уф, как вонеше този омфалот! Сега трябваше да се кача на по-ниския клон, да увисна на една ръка и да завъртя гъбата във въз-

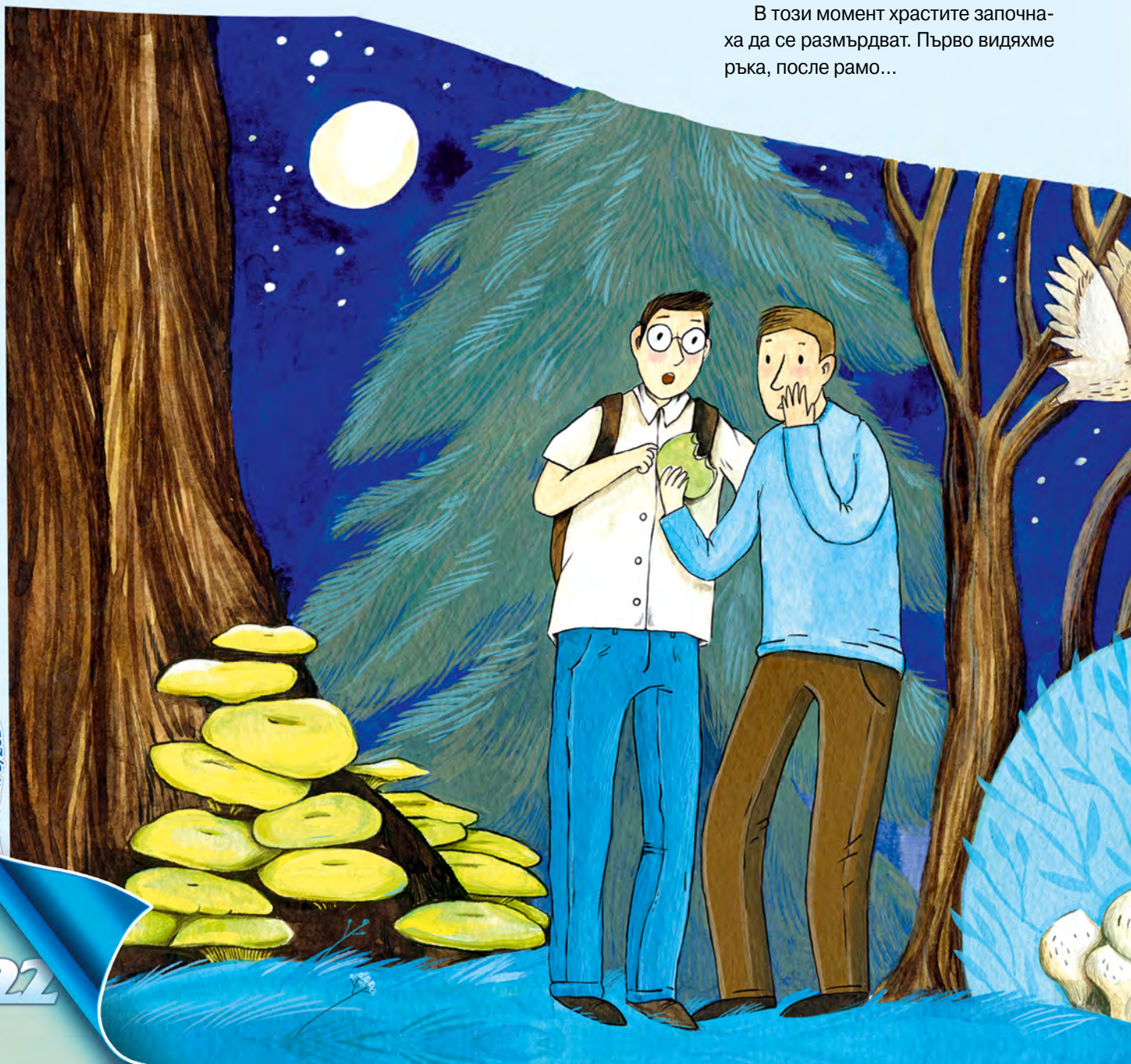
духа. Този път умникът определено щеше да замръзне, като види „лятащата“ гъба!

Вече се бях покатерил, когато изведнъж облаците се разделиха и лунна светлина озари местността. Тогава видях в храстите светещи очи. Ръцете ми се овлажниха от страх и паднах на земята. Добре че не се бях качил нависоко.

Ели дотича при мене и включи фенерчето.

– Ето там... – произнесох с треперещ глас, като сочех към храста.

В този момент храстите започнаха да се размърдват. Първо видяхме ръка, после рамо...

– Само погледнете! Никога през живота си не бях виждал такава горска пъхутка.

От храстите излезе сияещият Ник, който държеше в ръка голяма кръгла гъба, подобна на въздушен балон.

– Уф! – този гъбар успя да ме изплаши. – Мисля, че глътнах парче гъб...

– Глътна ли? – за първи път тази вечер Ник изглеждаше уплашен.

– Ами да, случайно отхапах от този твой омф нещо си...

Кръглата гъба падна от ръцете на Ник:

– Трябва спешно да тръгваме!

– Защо? – попита Ели неразбиращо.

– Защото омфалотите са отровни гъби!

Задавих се. Сега наистина се уплаших. Това не бяха чудовищата от моето въображение, а нещо съвсем реално. Почувствах гадене. Струваше ми се, че отровната гъба ме изгаря отвътре.

– Оттук! – Ник махна с ръка, сочейки тясна пътека.

Краката ми се подкосяваха от страх, струваше ми се, че зад всеки пън или храст седи чудовище в засада.

– Ник, помниш ли стиха от Библията за Пастира и долината на злото?

– Имаш предвид Псалм 22? Помня го, разбира се – отговори той и изрецитира целия Псалм, знаеше го наизуст.

„Ако тръгна и по долината на смъртната сянка, няма да се уплаша от злото, защото Ти си с мене...“ – повтарях си думите след Ники, като молех Бога да ме спаси и избави от

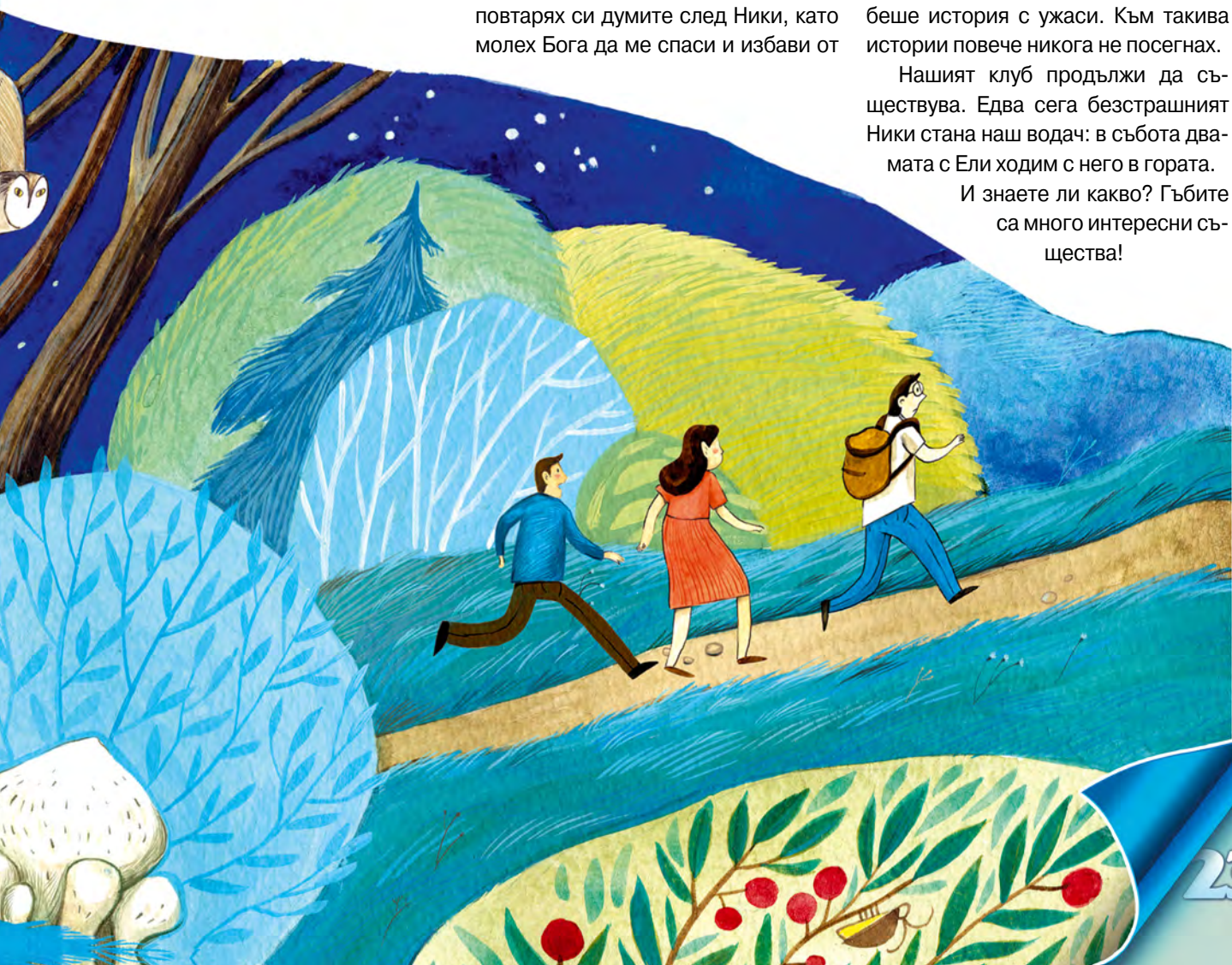
всички чудовища в гората и в главата ми. След няколко минути видяхме светлина и вече по-уверено хукнахме напред. Когато стигнахме до дома на Ник, той се втурна вътре, а Ели го последва. Двамата се надпреварваха да разкажат на родителите му какво се случи. Нима ще умра тук, в тази кухня?

Щом разбра какво е станало, майката на Ник бързо потърси нещо в аптекката. Тя наля някаква течност в една чаша и ми подаде леген. Изпих я. Няма да ви разказвам какво се случи след това. Мога само да кажа, че не ми беше забавно.

Следващите две седмици прекарах у дома. Това бе моето наказание. Но не ми беше скучно. Прочетох завладяващата книга „Племето на децата на светлината“. И това не беше история с ужаси. Към такива истории повече никога не посегнах.

Нашият клуб продължи да съществува. Едва сега безстрашният Ники стана наш водач: в събота двамата с Ели ходим с него в гората.

И знаете ли какво? Гъбите са много интересни същества!

ТЪРСЯ справедливост!

Алекс прекрачи прага на дома за стари хора с буца в гърлото. Идваше за първи път тук, откакто баба му премина във вечността. Поздравя портиера и продължи към стаята на баба си. Беше празна, а вещите ѝ бяха събрани в единия край на леглото. Изключение правеха няколко пръснати по земята книги. Започна да го обзема гняв – някой беше ровил в багажа ѝ. „Бабо!“ – извика в мислите си той.

Излезе от стаята и се запъти към кабинета на управителя на дома. Един възрастен господин се опитваше да се справи със стъпалата към долния етаж. Алекс беше готов да го подмине, когато мъжът го спря:

– Млади човече, би ли ми помогнал да изляза в градината?

Алекс позна дядо Арсо, но въпреки това се поколеба – беше толкова ядосан! Все пак подаде ръка на стареца.

Минаха през верандата. Канапетото му носеше спомени от минали дни, когато заедно с баба си стоеше тук на припек и дълго разговаряха за какво ли не.

Можеше да сподели с нея всичко. Нервно тръгна напред. Въпреки яркото слънце сега верандата му се стори мрачна. Продължиха по алеята и не след дълго дядо Арсо се разположи удобно на една пейка.

– Е, младежо, благодаря ти! Вече можеш да продължиш своя кръстоносен поход.

– Какво? – Алекс се изненада от думите му.

– Изражението ти те издава. Сякаш отиваш на война.

– Някой е ровил във вещите на баба ми.

– И ти си тръгнал да търсиш виновника?

Алекс го погледна в очите.

– Да търся справедливост.

Очите на дядо Арсо се усмихнаха.

– Може би някой е търсил собствените си пари в нейните неща?

– В смисъл? – ако не познаваше стареца, младежът би помислил, че му се подиграва.

– Всички в дома знаеха, че баба ти крадеше пари и с тях си купуваше шоколад.

– Абсурд! – Алекс беше шокиран.

Изведнъж дядо Арсо избухна в гръмогласен смях.

– Успокой се, младежо! Това не е истина. Пошегувах се.

Старецът потупа мястото на пейката до себе си, за да покани момчето да седне. Алекс се настани до него. Възрастният мъж сложи ръка на рамото му и продължи със сериозен тон.

– Разбирам, че ти е тежко. Бил си нейният рицар, но баба ти вече я няма.

– Аз направих за нея всичко, което можах. Баба не искаше да тежи на никого с грижите за себе си. Бях против да я настаняваме в дом, но тя настоя. Единственото, което успях да уредя, е самостоятелната ѝ стая.

– Това ли ти тежи? Мислиш, че си можел да направиш повече – да си отделял за нея повече време, повече внимание? Сложно нещо е животът. Със сигурност старческият дом не е най-радвашото място за когото и да било. Въпреки чудесните условия, които имаме, ни липсват разговорите с децата и внуците и времето, прекарано с тях. Но млади момко, хората тук имаха нужда от баба ти. Наистина всички в дома я познаваха, вярваха ѝ. Те ѝ доверяваха дори парите си. Тя беше

касиер за своите приятели. Предполагам, че някой е решил да потърси парите си, преди ти да прибереш вещите ѝ.

Градинарят приближаваше към тях с шумната си косачка и ставаше все по-трудно да се чуят.

– Хайде да се преместим – предложи дядо Арсо и се изправи.

Двамата продължиха по алеята и Алекс забеляза, че старецът стъпва изненадващо леко.

– Ти май не си имал нужда от помощта ми?

– Не, но ти имаше нужда да бъдеш спрял, момчето ми! Видях колко си ядосан, а „човешкият гняв не върши Божията правда“. Спри да се обвиняваш за миналото. Нали вярваш, че баба ти е при Бога? Един ден ще се срещнете. И тогава няма да има никакво значение какво се е случило с багажа ѝ сега. Ако си твърдо уверен в това, няма да оставиш никакви си мисли да те карат да се държиш като варварин, защото това, към което се беше запътил, не е справедливост, а отмъщение.

Дядо Арсо имаше право. Алекс се огледа. Обширна зеленина го заобикаляше от всички страни. Чувстваше се съвсем различно. Тук царяха спокойствие и тишина. И гневът му се беше изпарил.

Борислав ГЕОРГИЕВ

Кой е той?

*Него Христос призовава
заедно с брат му. Тогава
оставят рибарските мрежи.
А той е в години младежки,
когато чрез вяра откликва
и своя Учител обиква.
По-късно описва живота,
а също смъртта на Голгота
и как е възкръснал Христос –
да стане Спасител за нас.
И всеки е днес призован
както апостол....*

9

начина да презаредиш МОЗЪКА СИ

Мускулите се нуждаят от упражнения. Това важи и за сивата маса, която се намира между ушите ти, известна на всички като мозък. Трудно ли ти е да ставаш всяка сутрин, да сядаш на бюрото си и да си пишеш домашното след лятната ваканция? Тогава опитай тези 9 упражнения за мозъка!

Рисунки
Елена ГАВРИШЧУК

- 1. Прави обикновени неща** по необичаен начин. Опитай се да четеш книга, обърната наопаки, или да си миеш зъбите с лявата ръка (с дясната, ако си левичар), разхождай се из къщата на заден ход. По време на такива упражнения се активира неизползваната част от мозъка!

- 2. Жонглирай.** Всъщност не е толкова трудно да се научиш (можеш да намериш видеоуроци в интернет). След като усвоиш уменията да жонглираш, мозъкът ти ще започне да работи на по-високи обороти. И е много забавно!

- 3. Движи се.** Може да ти се стори твърде просто, но подскачането на единия крак, а след това на другия помага за притока на кръв към мозъка, което го прави по-работоспособен.

- 4. Яж разумно.** Яж неща, които ще помогнат на мозъка ти да се развива, например орехи, боровинки, авокадо, бадеми, тиквени семки и броколи (ще кажеш – уф!, но добре, измисли сам рецепта как да се приготви броколи по-вкусно и я сподели с нас). Раздвижи гънките на мозъка си!

- 5. Чети.** Намери книга, която не е от училищната програма, настани се удобно и я остави да те отведе в друг свят. Интересните книги са способни на това!

- 7. Рисувай.** Вземи тетрадка или тефтер и ги изрисувай. Включи въображението си, не се стреми да спазваш правилата на изкуството. Просто рисувай!

- 6. Рисувай с тебешери.** Вземи цветни тебешери и нарисуй път в двора на асфалта, начертай маркировка, пътни знаци и места за паркиране. След това карай по този „път“ велосипед, тротинетка или скейтборд. Спазвай пътните знаци!

- 8. Гимнастика за пръстите и мозъка.** Поред и възможно най-бързо свий всеки пръст на ръката си, като докоснеш с него палеца. Направи упражнението с всяка ръка поотделно, а след това – с двете заедно.

- 9. Учи наизуст стихове от Библията.** Това подобрява паметта. Но най-важното е, че укрепва вярата ти в Бога!

**НИТО ЛАКОМСТВО,
НИТО ПАКОСТ**

причини християните да не празнуват Хелоуин

1. Произход: келтски празник Самайн

Преди християните да се заселят на Британските острови, те били обитавани от келти, които се покланяли на идоли и мъртъвци. През нощта на 31 октомври срещу 1 ноември келтите празнували Самайн – чествали езическия бог на смъртта. Те вярвали, че през тази нощ мъртвите и демоните идват на земята.

3. Лакомство или пакост: бонбони вместо проклетия

Традиционно децата се обличат в различни костюми и ходят от къща на къща, като викат: „Лакомство или пакост!“. Ако стопаните ги почерпят, продължават нататък. Ако никой не отвори вратата, измислят някаква пакост. Това може да изглежда като шега. Но и келтите имали такава традиция, като ходели от къща на къща и се молели за храна и жертви за своите богове. Те проклинали онези, които им отказвали.

2. Християнизация: от Самайн към Хелоуин

С течение на времето келтите приели християнската религия, но не искали да изоставят старите си традиции. На 1 ноември Католическата църква празнува Деня на всички светии, на английски – All Hallows' Eve, който по-късно става известен като Halloween, вече съчетан с празника Самайн. Произходът му бил забравен, но окултният смисъл на този ден останал. А в Библията се казва, че всичко окултно е мерзост за Бога (Вт. 18:9-12).

4. Тиква вместо демони

Като символ на демоните през тази нощ келтите носели кухи репи, върху които издълбавали зловещи гримаси, а вътре в тях слагали свещи. Колкото по-страшна била гримасата, толкова повече ужас предизвиквала. В Америка раятата е заменена с тиква, но смисълът на ритуала не се променя.

5. Вещици, призраци и вампири

Друга традиция на Хелоуин са плашещите костюми. Някои от тях – на принцеси, индианци и т.н. – може да изглеждат безобидни. Но какъв е първоначалният им смисъл? Келтите вярвали, че тази нощ демоните и мъртвите се явяват на земята. Хората се страхували от тях и се маскирали, за да не ги разпознаят. Апостол Павел пише, че никой не може да служи на Бога и на демоните едновременно (I Кор. 10:20-21). Преобличането в костюм за Хелоуин е оскърбление на Бога.

Когато през октомври нощите станат по-дълги и започне да се стъмва по-рано, в часа по английски език в училище всички заговарят за тикви, костенурки и прилепи – на 31 октомври мнозина празнуват Хелоуин, празник, дошъл от Америка. Може би вече си чувал от своите родители, че християните не отбелязват този празник. Но знаеш ли защо?

6. Хелоуин е „весел“ празник

Днес окултният смисъл на празника е почти забравен и мнозина дори се радват на факта, че плашат приятелите си или самите себе си. На този ден доста хора гледат филми на ужасите или разказват страшни истории. Те не вярват, че дяволът съществува, и се забавляват да говорят за демони. Но в Библията четем, че дяволът е враг на Бога и следователно – наш враг. От Свещеното Писание знаем, че всичко окултно е отвратително за Бога. И тъй като този празник има безбожен, окултен произход, трябва да избягваме неговите традиции и ритуали.

1. В училище

Когато твоите съученици издълбават тикви или учителят ви планира да прочетете страшна история на 31 октомври, обясни, че не искаш да участваш в това заради окултния произход на празника. Можеш да предложиш да прочетеш друга история, докато останалите правят тикви, или да разкажеш на съучениците си за истинската светлина – Иисус.

2. С приятели

Ако приятелите ти решат да се облекат в костюми и да събират лакомства в квартала, разкажи им за произхода на Хелоуин. Вместо това организирай семейна вечер, гледайте филм с родителите ти или играйте настолни игри. Покани своите приятели на гости. Не се обезсърчавай, ако те решат да прекарат вечерта без тебе. Може да ти се струва, че пропускаш нещо, но всъщност по този начин защитаваш душата си и почиташ Бога – а това е по-важно от всичко!

**ВЪПРЕКИ ЧЕ ХЕЛОУИН
ИМА ОКУЛТЕН ПРОИЗХОД,
МОЖЕШ ДА ИЗПОЛЗВАШ
ПРАЗНИКА, ЗА ДА РАЗКА-
ЖЕШ НА ХОРАТА ЗА ИИСУС.
ВЪЗПОЛЗВАЙ СЕ ОТ ТАЗИ
ВЪЗМОЖНОСТ!**

Какво можем да предприемем? Как да отговаряш на приятелите, които те питат защо не празнуваш Хелоуин? Имаме няколко предложения:

3. Ако някой почука на вратата

Когато у вас дойдат деца в костюми, можеш да им кажеш, че не участваш в този празник и не си приготвил лакомства за тях. Но когато дойдат у вас на Рождество, рождения ден на Иисус, непременно трябва да ги поканиш и почерпиш. Затова не забравяй да се запасиш с бонбони преди Рождество! Възползвай се от възможността и подари на тези деца списание „Пътечка“, покани ги в неделното училище.

Рисунка Дана ШЕНПУК

Пътечка 5/2021

Защо казваме така?

ОБЕЩАНАТА ЗЕМЯ

Рисунка Юлия ПРАВДОХИНА

Варвара НАСОН

Спомняш ли си как Бог извежда народа на Израил от Египет? Израилтяните преминават Червено море, прекосяват и пустинята. Бог им казва, че ще ги доведе в Обещаната или Обетованата земя.

Думата „обет“ означава „обещание“. „Обетованата земя“ е всъщност „Обещаната земя“. Господ обещава тази земя още на Авраам, бащата на всички евреи.

Бог прогласява, че ще заведе Своя народ в земя, където текат мляко и мед. Това означава, че земята ще бъде много плодородна. И хората, които ще се заселят там, няма да изпитват никакъв недостиг. Разбира се, израилският народ много иска да живее в онази земя.

Изразът „Обетована или Обещана земя“ означава мечтан предмет или място, където всеки иска да попадне.

Редакционна колегия

Главен редактор

Валдемар Цорн

Отговорен редактор

Люба Никифорова

Дизайн **Йордан Пеянски**

Превод **Богдан Иванов**

Превод на стихотворенията

Борислав Георгиев

Снимки: www.shutterstock.com

Издателство „Светлина на Балканите“

Печат „Мултипринт“ ООД

Библейските стихове са от Синодалния превод, 1992 г.

Материали от списанието могат да се използват
само със съгласието на редакцията.

ISSN 1313-4302

ОТГОВОРИ

Към с. 4 **Буквопаг**

Увереност в спасението.

Към с. 16 **Четем Библията**

Водоравно: 5.Въздай 6.Помогни 10.Градете 11.Отвори 12.Удари 16.Занимавай
18.Помоли 19.Изправи 20.Идете си 21.Помилуй 25.Дайте 26.Свети 27.Оставяйте
30.Отвори 33.Молете 34.Бори се 35.Стигни 36.Удържи.

Отвесно: 1.Обагри 2.Съгради 3.Събори 4.Пости 7.Устреми 8.Иди 9.Прибери
13.Научете се 14.Запомнете 15.Следете 17.Изнудвай 22.Работи 23.Повери 24.Стойте
28.Прости 29.Покажи 31.Помни 32.Осъди.

Към с. 17 **Главоблъсканица**

1.Давид 2.Омега 3.Марта 4.Трева 5.Манна 6.Елени 7.Рибар 8.Идоли 9.Тегло.

По вертикала: Верен е Бог (1 Кор. 1:9; 10:13).

Към с. 19, 25 **Гатанки**

1.Илия 2.Йоан.

Четете „Пътечка“
и на нашия сайт

www.fsnb.bg

Пътечка

кани читателите си да участват
със свои творби в списанието.

Изпращайте материалите на адрес:

Издателство „Светлина на Балканите“

1336 София, ПК 33

или на email: patechka@abv.bg

Абонирайте се за шест последователни броя
на „Пътечка“ само за 10,00 лв на адрес:

www.fsnb.bg/abonament

Пътечка 5/2021

БОЖИТЕ ОБЕЩАНИЯ

Ксения ИВАНОВА

Когато Словото четем,
успяваме да разберем,
че Бог е щедър, милостив,
добър, доверен, незлобив!
Той дава, ако Го помолим,
и туй не можем да оспорим.
Обеща на семейството на Ной,
че няма повече с такъв порой
света погромно да унищожи.
Щом им обеща, не съжали.
И постави Той над тях дъга –
след всеки дъжд да си спомнят това.
Но някои неща
не дава Господ веднага.
Това не значи, че не отговаря,
не чува или пък не ни помага.
Обещал бе Той на Авраам,
че не ще остане старец сам,
а че колкото в нощта звездите
ще са потомците му по земите.
Обеща, че ще изпрати Той Сина –
от робство да освободи света,
защото хората оставаха във плен
и духът от грях им бе сразен –
да стане техен Господар,
във сърцата Той да бъде Цар.
Затова, когато си в беда
или в душата носиш си тъга,
спомни си – и на теб Бог обещава
и когато трябва, Той го дава!

Рисунка
Валерия ИВАНОВА, 4 г.
Нощно небе

Рисунка
Мария ИВАНОВА, 5 г.
Дъга

ISSN 1313-4302